

ра на свобода. Той имъ донясялъ всѣки день кокалчета, месо и хлѣбъ. И тѣ само къмъ него били по-любезни. Отъ други хора много се плашели, даже истинския си господаръ не познавали. Ако нѣкоя домашна птица заминѣла покрай тѣхъ, тѣ се хвърлѣли къмъ нея да я удавятъ. Така сѣщо правѣли и къмъ всѣки добитѣкъ или куче. Това не одобрявали умнитѣ кучета. Щомъ доближавали край вълцитѣ, тѣ свивали опашка, захващали да лаятъ и да скимтятъ уплашено. Познавали, че това сѣ вече опасни вълци, затова постоянно джавкали и безпокоели вързанитѣ си неприятели. Вълцитѣ не харесвали такѣвъ затворенъ животъ. Очитѣ имъ били обърнати всѣкога къмъ глухата гора, дѣто би могли да се скриятъ отъ страшнитѣ чловѣци.

4.

Нѣколко нощи наредъ Сивчо почналъ да гризе синджиря си. Понѣкога и денемъ продължавалъ сѣщата работа, но щомъ го забѣлѣзвали почуквали го по муцуната. Единъ день при коритото на Сивча дошла една глупава кокошка да кѣлве остатѣка отъ храната. Сивчо се хвърлилъ къмъ нея. Синджирѣтъ се прѣкъсналъ. Часть отъ него увиснала на шияга му, а другата часть паднала на земята. Сивчо се усѣтилъ пакъ свободенъ. Направилъ крачка, двѣ, три и така се отдалечавалъ отъ първото си мѣсто. Гривчо очудено наблюдавалъ брата си, който навлѣзвалъ вече въ градината и се губѣлъ между многото дървета. Отъ врѣме на врѣме се чувало само дрънкането на синджиря, когато Сивчо се поспирвалъ да го хапи дано се отърве съвършено отъ него. Сивчо легналъ въ трѣвата